

TANIDIĞIM AŞIK MEHMET YAKICI

«*Aşık Mehmet herşeyden evvel bir halk adamı idi. Halkın Aşığa karşı hürmeti, sevgisi bir yana, o, halkın coşkun ve elemli bağrından doğmuş, halkı terennüm etmiş, müzahabelerinde en tatlı yarenliği yapmış hoş sohbet bir halk şâiridir.*»

Dr. Mehmet ÖNDER (*)

Konyalı Aşık Mehmet Yakıcı'yı 1941 yılında, Konya Halkevi'nin düzenlediği bir «saz şöleni»nde tanıdım. Konya'nın ünlü saz ustaları da oradaydı. Konya türküleri okundu, Konya sazından örnekler verildi. Sıra Aşık Mehmet'e gelince, sahnede, oturduğu minderden şöyle bir doğruldu, salona bir göz attı, sonra da Halkevi reisin-den başlayarak idare heyeti üyelerini, o gün orada bulunan tanıdığı kişileri öven deyişlerine başladı. İrticalen söylüyordu. Ona göre irticalen şiir söylemek te aşıklığın gereği idi. Aşık, kalem şairlerine benzemezdi. İçinden doğanı, aşıklık geleneğine, hünerine, sanatına uygun olarak o anda söyleyen kişi gerçek aşıktı ve bu özelliklerin tamamı Aşık Mehmet'te mevcuttu.

Halkevi'ndeki bu şölenin sonra Aşık Mehmet'i daha sık görmeye başladım. Aslında Aşık Mehmet, babamın da yakın arkadaşıydı. Aşık Mehmet Göçü köyünden, babam ise Karkın köyündendi. Ayrıca asker arkadaşlıkları da vardı.

1944 yılından itibaren ben Konya'da yayınlanan «Babalık», «Ekekon» gibi gazetelerde makaleler yazmaya başladım. Aşık Mehmet sık sık bu gazetelere uğrar, yazarlarla sohbet eder, bazı önemli olaylar üzerine söylediği şiirleri gazetelerde yayınlanırdı. Zayıf ve uzun boyluydu. Güleç yüzünü, kısa bir sakal daha da sevimli hale getirirdi. Şiir, dilinden hiç eksilmez, kimi

görsen en azından bir beyit dudaklarından dökülürdü. Onun söylediği koşma, destan ve deyişlerinden çok azı yazıya dökülmüştür. Çok azı yayınlanmıştır.

Konya Halkevi'nde, Konya ve çevresinden gelen aşıkların toplanarak atışmalar yaptıklarını da hatırlarım. Aşık Mehmet'in atıştığı en çetin aşık Seydişehirli Kıl Mehmet'ti. Bu atışmalarda birbirini kırmadan, ustaca deyişlerle yerer, dinleyenleri güldürürlerdi.

O'nu son defa Yeni Konya Gazetesine gelişinde gördüm. Emektar değneği koltuğunda idi. Aramızda şöyle bir konuşma geçti:

— Nasılsın Mehmet Ağa?

— İyi disem iyi günler görmedim
Kötü disem Hak indinde günahtr
Son demimde ben bir sef asürmedim
Cevr ü cefa başımızda külahtr»
— Maşaallah daha gençsin?
Güldü. Bu gülüşü hâlâ unutamıyorum.
Diyordu ki;

«Tazelendi bu aşığın yarası
Lazım mıydı söylemenin sırası
Bulunur mu kocayla genç arası
Bulamadım gençliğimi arkadaş».

Aşık Mehmet yetmiş yaşında olmasına rağmen ter ü taze bir gönül taşıyordu. Son zamanlarda geçirdiği bir kaza yüzünden hayli hırpalanmış, aylarca hasta yatmış, sonra yavaş yavaş koltuk değneklerine dayanarak kırık bacağını ağır bir yük gibi sürüklemişti.

* Türkiye İş Bank. Kültür Sanat Müşaviri.

Âşık Mehmet her şeyden evvel bir halk adamı idi. Halkın Âşığa karşı hürmeti, sevgisi bir yana, o, halkın coşkunu ve elemli bağından doğmuş, halkı terennüm etmiş, müsahabelerinde en tatlı yârenliği yapmış, hoş sohbet bir halk şairidir.

O, bazıları gibi elinde saz, şu köyünün, bu şehir benim dıyerek dolaşmadı, meddahlık yapmadı. Geçimini temin için söz satan, türkü söyleyen biri de değildi. O, her şeyden evvel koyu bir müslüman, ciddi ve kibar bir ağa, tatlı dilli bir nüktedandı. Hayatında kimseyi kırmadı, incitmedi.

İhmale uğramak, halk ve hak şairlerinin bir tecellisi olsa gerek. Âşık

Mehmet de sağlığında ihmale uğradı' Layık olduğu şekilde değer verilmedi. Onu, sağında solunda saz olduğu halde minderinde söylerken alkışlar, ondan sonra «ne halin varsa gör» dercesine geçip giderdik. İnkam ettiğimiz sadece bir acı kahve olurdu ki o, bunu bile çok görür:

«Dost elinden de içtik bu kahveyi
Söyleyip yazdıran yâran sağ olsun»
derdi.

Âşık Mehmet'in aramızdan ayrıldığı bir kış günü (26 Ocak 1950), tabutunu tutan Konyalı gençler arasında ben de vardım, Ölümüne Yeni Konya Gazetesinde ağıt yakmıştım. Tanrının rahmeti onun üzerine olsun.

KAÇAK NEBİ'DEN...

Gorusun gaşında yihılıp yattım
Ehtiyatı elden kenara attım
Düzü hecaletten gan tere battım
Bozat kurtar meni aman günüdü
Yoldaşların darda yaman günüdü

Bozat seni ser tövlede bağlaram
And içerem seni mehmer çullaram
Eğer meni bu davadan gurtarsan
Gızıldan gümüştän seni nallaram
Bozat kurtar meni aman günüdü
Yoldaşların darda yaman günüdü

Gümüştän dövdürrem senin nalını
Yüz gözele hördürerem yalını
Sen gel koc Nebinin bozma halını
Bozat kurtar meni aman günüdü
Yoldaşların darda yaman günüdü